

Jēzus lūgšana

6 Tavu vārdu Es esmu atklājis tiem cilvēkiem, kurus no pasaules Tu Man devi. Tie bija Tavi, un Tu devi tos Man, un Tavus vārdus tie ir turējuši. 7 Tagad viņi ir atzinuši, ka viss, ko Tu esi devis Man, ir no Tevis, 8 ka esmu viņiem devis vārdus, kurus Tu devi Man. Un viņi ir saņēmuši tos un patiesi atzinuši, ka Es esmu izgājis no Tevis, un viņi tic, ka Tu Mani esi sūtījis.

9 Par viņiem Es lūdzu, Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, kurus Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi. 10 Viss, kas ir Mans, ir Tavs, un Tavs ir Mans. Un Es tiku pagodināts viņos. 11 Es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē. Un Es nāku pie Tevis. Svētais Tēvs, sargā Savā vārdā tos, ko Tu Man esi devis, lai viņi būtu viens, tāpat kā mēs. 12 Kad Es ar viņiem biju pasaulē, Es sargāju Tavā vārdā tos, ko Tu Man biji devis, Es tos pasargāju, un neviens no viņiem nav pazudis kā vien pazušanas dēls – lai piepildītos Raksti.

13 Bet tagad Es eju pie Tevis, un šo visu Es runāju pasaulē, lai viņiem būtu Mans prieks, kas viņos piepildās. 14 Es viņiem esmu devis Tavus vārdus, bet pasaule viņus ir ienīdusi, jo viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules. 15 Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus sargātu no ļaunā. 16 Viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules. 17 Dari viņus svētus patiesībā – Tavi vārdi ir patiesība. 18 Kā Tu Mani pasaulē sūtīji, arī Es viņus pasaulē sūtīju. 19 Tagad Es ziedoju Sevi viņu dēļ, lai arī viņi kļūtu svēti patiesībā. **Jņ. 17: 6.–19.**

Mīļā draudze!

Šodienas teksts no Jāņa evaņģēlija pieder pie Jēzus atvadvārdiem Saviem mācekļiem Pashā mielasta ietvaros, pirms Viņš tiek apcietināts un notiesāts. Jēzus apliecina Savu mīlestību mazgājot mācekļu kājas, sagatavojot tos uz gaidāmiem notikumiem un aizlūdzot par Viņiem. Šodienas vārdi no 17. nodaļas pieder pie Jēzus lūgšanas, kā to atcerējās Viņa māceklis Jānis. Mēs varam padomāt par to, ko mēs lūgtu, lai Dievs dara mūsu mīļajiem, pirms mūsu nāves. Varbūt, ka mēs par citiem vispār neko nelūgtu: ja bailes un sāpes ņem virsroku – mēs lūdzam tikai par sevi? Kā Jums šķiet, kas būtu tās galvenās lietas, ko Jūs vēlētos no Dieva, kā lai Viņš palīdz Jūsu tuvākajiem cilvēkiem?

Veselību, mīlestību, ka tiem atklājas Jēzus, ka ir pasargāti,

Jēzus nelūdz par visu pasauli, bet tieši par saviem mācekļiem. Kāpēc tā, vai tas nozīmē, ka tikai ticīgie Jēzum ir mīļi un pārējie lai paši tiek galā? Nē, šeit ir citādāk. Jēzus ir atklājis Sava Tēva vārdu, Viņš ar visu Savu dzīvi ir apliecinājis Dieva būtību. Ja Viņš to būtu darījis ar spēku, ar brīnumiem, ar varu, tad tas būtu bijis redzams visai pasaulei. Tomēr Jēzus tā nedarīja, bet liecināja par Savu Tēvu vienīgi ar pazemību un mīlestību, ko Viņš parādīja vārdos un darbos. Tikai tie, kas atvērās Viņam, varēja to pieņemt un saprast. Jēzus saka, ka katrs, kas Viņu ir atzinis, ir no Dieva dots. Mēs redzam, cik grūti tas var būt, cilvēkam nonākt pie ticības, tas patiešām ir noslēpums, kas nav mūsu pašu ziņā, bet tur ir vajadzīga Dieva žēlastība. Bez tās mēs nevaram ticēt un saprast, kas ir Dievs. Tas

nenozīmē, ka viss ir iepriekš nolemts un ka Dievam ir vienalga, kas notiek ar pasauli, ar tiem, kas neuzticas Jēzum. Tāpēc jau Jēzus nelūdz, lai Dievs viņus paņemtu no pasaules, bet ir viņus sūtījis pasaulē. Caur mācekļu liecību un kalpošanu Dievs īsteno Savu gribu. Tas ir Baznīcas uzdevums, dot tālāk pasaulei labo vēsti un apliecināt Dieva mīlestību, ko Viņš ir atklājis caur savu Dēlu. Dievs neienīst pasauli, tieši pretēji. Jāņa ev. 3,16 mēs lasām: **“Jo Dievs tā pasaulei mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība.”**

No vienas puses Jēzus saka, ka Viņa mācekļi nav no šīs pasaules, ka tā viņus ienīst. No otras puses Jēzus viņus sūta pasaulē, tāpat kā Dievs Viņu sūtīja pasaulē. Baznīcā mēs varam sastapt abus virzienus. Tur ir cilvēki, kas pilnībā norobežojas no apkārtējās vides, tie kļūst par mūkiem vai mūķenēm, dzīvo vientuļnieku dzīvi, visu laiku lūdzot, lasot Svētos Rakstus. Šī norobežošanās var notikt arī tādā veidā, ka apzīmē īpašas svētas vietas, piem., baznīcu, vai arī laikus, piem., Ciešanu (Gavēņa) laiku. Ir baznīcas, kur dievkalpojumā tikai vīrieši – konsekrēti priesteri – drīkst pieiet pie altāra un tuvoties Visaugstākajam.

No otras puses, kristieši iet pasaulē un var gadīties, ka tos vairs vispār nevar atšķirt no apkārtējiem. Tie peld līdz straumei, iet vienkāršāko ceļu un pakļaujas grēkam un ļaunumam, kas viņiem ir apkārt. Kā atrisināt šo pretrunu? Jēzus lūdz, lai Dievs Savus mācekļus pasargā no ļaunā vai ļaunuma – to var tulkot abējādi. Tātad visās lietās, ko mēs darām šajā pasaulē, lai nebūtu nekāda ļaunuma mūsu sirdīs. Pasaule sniedzas arī kristiešu sirdīs ar egoismu, grēku un paštaisnību, ar neuzticēšanos Dieva žēlastībai. Tāpēc nav tik vienkārši, ka aizliedz kādu izstādi, *praidu* vai mācību, un visas lietas ir atrisinātas. Ļaunuma sakne sniedzas daudz dziļāk, tā iet līdz mūsu pašu sirdīm un grib ņemt virsroku pār mūsu dzīvi. Pestīšanu mēs saņemam ne caur savu gribasspēku un cenšanos, bet no tā, ka mēs paļaujamies uz Dieva žēlastību, kas vienīgais mums var sniegt pamatu, ko velns nevar uzvarēt.

Jēzus lūdz, lai Dievs sargā Viņa mācekļus, ikvienu, kas Viņam uzticas. Mēs esam Dieva aizsardzībā. Dievs apstiprināja visu, ko Jēzus mācīja, darīja un lūdza, caur Viņa augšāmcelšanos no mirušajiem. Tāpēc mēs varam būt droši, ka nekādi velni, nekāds ļaunums mūs nevar šķirt no Dieva žēlastības. Tas ir iemesls priekam. Mums vairs nav jābūt noskumušiem par sevi, ka netiekam galā ar grēku, netaisnību un ļaunumu, bet mēs varam saņemt kaut ko no tā prieka, kas tagad ir Jēzum, esot kopā ar Savu Tēvu debess valstībā. Jēzus liecība, ka viss, ko Viņš dara, notiek saskaņā ar Viņa Tēva gribu, nav pašmērķis, bet tas ir domāts tieši mums, lai mēs tajā varētu smelties spēku, dzīvesprieku un sirdsmieru. Tāpēc Kristus saka, ka Viņš ir dzīvības avots. No Viņa nāk dzīvība, kas mūs atdzīvina, atbrīvo, iekustina. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 17. 05.2015. /